

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/28/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4121208354
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4121208354.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členov senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a Mgr. Mareka Janigloša v právnej veci žalobcu: Slovak Estate s.r.o., so sídlom Tallerova 4, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 050 907, zastúpený: Advokátska kancelária VASIL' & partners, s.r.o., so sídlom Kupeckého 320/33, Košice, mestská časť Juh, IČO: 47 240 482, proti žalovaným: 1/ A. B., nezistený vlastník a 2/ C. B., D. E., nezistený vlastník, obaja v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, so sídlom Búdková 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 28. novembra 2024 č.k 17C/30/2021-229 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní v prvom a v druhom rade, zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušil podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. F., obec G., okres Nitra, zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Nitra katastrálny odbor, parcela reg. „E“ evidovaná na mape určeného operátu parc. č. 1685/72, druh pôdy orná pôda o výmere 35063 m2. Následne súd prvej inštancie vyporiadal podielové spoluvlastníctvo medzi stranami sporu podľa Geometrického plánu vyhotoviteľa Geometra, s.r.o., Trenčín č. 8/2024, úradne overeným Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom dňa 09. 05. 2024 pod č. H./XXXX tak, že prikázal nehnuteľnosti a to pozemky parcely reg. „C“ KN: parc. č. 1685/201 orná pôda o výmere 348 m, do podielového spoluvlastníctva žalobcu v podiele 1 a žalovaných v prvom a druhom rade u každého z nich v podiele 1, parc. č. 1685/202 orná pôda o výmere 902 m, do podielového spoluvlastníctva žalobcu v podiele 1 a žalovaných v prvom a v druhom rade u každého z nich v podiele 1, parc. č. 1685/203 orná pôda o výmere 16918m2 do výlučného vlastníctva žalobcu v podiele 1/1, parc. č. 1685/204 orná pôda o výmere 8459 m2 do výlučného vlastníctva žalovanej v druhom rade parc. č. 1685/205 orná pôda o výmere 8459 m2 do výlučného vlastníctva žalovaného v prvom rade. Geometrický plán vyhotoviteľa Geometra, s.r.o., Trenčín č. 8/2024, úradne overeným Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom dňa 09.05.2024 pod č. G1 neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 100%, o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že žalobca a žalovaní v prvom a v druhom rade sú podielovými spoluvlastníkmi žalovanej nehnuteľnosti. Medzi stranami sporu nedošlo k dohode o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Obe strany súhlasili so zrušením spoluvlastníctva,

avšak mali rôzne predstavy a návrhy na spôsob vyporiadania. Žalobca navrhol vyporiadať predmetnú nehnuteľnosť tak, že súd ju prikáže do jeho výlučného vlastníctva s tým, že on vyplatí náhradu v sume 7 100 eur. Tvrdil, že predmetná nehnuteľnosť nie je reálne deliteľná, opieral sa o predložené odborné vyjadrenie Ing. Bátoryho. Zástupca žalovaných navrhoval reálnu del'bu pozemku, za účelom ktorej predložil súdu prvej inštancie geometrický plán.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 150 ods. 1, § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), § 13, § 16 ods. 2 zákona číslo 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva pozemkov v znení neskorších predpisov, § 34 ods. 14 zákona číslo 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, § 136 ods. 1, ods. 2, § 137 ods. 1, § 141 ods. 1, § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov).

1.3. V odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že prvým a prednostným spôsobom vyporiadania zrušeného spoluvlastníctva je rozdelenie veci, preto skúmal, či predmetnú nehnuteľnosť je možné reálne rozdeliť. Žalobca nemal záujem na reálnom rozdelení nehnuteľnosti, ktorou je orná pôda o výmere 35063m², ktorá sa nachádza v katastrálnom území F.. Poukázal na predložené stanovisko znalca Ing. Bátoryho, podľa ktorého je predmetná nehnuteľnosť nedeliteľná, nakoľko by nevznikli rovnaké funkčné celky pre všetkých spoluvlastníkov, ktoré by mohli rovnako efektívne a účelne využívať.

1.4. Námietku žalovaného, že Ing. Bátory je znalec z odboru stavebníctvo a nie je oprávnený vyjadrovať sa k deliteľnosti pozemku, súd prvej inštancie túto námietku akceptoval dôvodiac, že odvetvie pozemné stavby je zamerané na posudzovanie pozemných stavieb, bytových budov, bytov, nebytových priestorov, nebytových budov, športovísk a inžinierskych stavieb neobsiahnutých v iných odvetviach odboru stavebníctvo. Ing. Bátory preto nemal oprávnenie vyjadrovať sa k možnosti reálnej deliteľnosti nehnuteľnosti, jediný kto je oprávnený, je znalec z odboru 15 00 00 geodézia, kartografia a kataster nehnuteľnosti a to z odvetvia 15 02 00 kataster nehnuteľností, kde znalecká činnosť zahŕňa geodetické činnosti, geometrické plány, vytyčovanie hraníc pozemku, identifikácia parciel.

1.5. Zástupca žalovaných navrhol reálne rozdelenie nehnuteľnosti medzi spoluvlastníkov podľa výšky podielov a predložil súdu prvej inštancie geometrický plán, ktorým bol pozemok parcelné číslo registra „E“ KN č. 1685/72 orná pôda o výmere 35063 m² zameraný do stavu katastra nehnuteľností a s upravenou výmerou na 35086 m², rozdelený na novovytvorené pozemky parcely reg. „C“ KN. Zároveň súhlasil s tým, aby žalobca nadobudol do podielového spoluvlastníctva pozemok umiestnený bližšie k zastavanému územiu obce, ako žalovaní, pričom každý zo spoluvlastníkov bude mať zabezpečený prístup k svojmu pozemku. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že tento spôsob je jediným najvhodnejším spôsobom na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.

1.6. Súd prvej inštancie vzhľadom na skutočnosť, že obe sporové strany súhlasili so zrušením podielového spoluvlastníctva, pričom každý navrhoval iný spôsob mal za to, že povereným zástupcom žalovaných navrhnutý spôsob a to reálne rozdelenie nehnuteľnosti najvhodnejším spôsobom ohľadom vysporiadania ich podielového spoluvlastníctva s prihliadnutím na funkčné využitie parcely. Reálnym rozdelením spornej nehnuteľnosti nedôjde k drobeniu pozemkov, žalobca so súhlasom povereného zástupcu neznámych žalovaných nadobudne do vlastníctva pozemok umiestnený bližšie k zastavanému územiu obce, pričom každý z nových vlastníkov bude mať zabezpečený prístup k svojmu pozemku

1.7. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške, pričom nezistil žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na ustanovenie § 257 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalobca. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie o možnej deliteľnosti predmetného pozemku, ktorý iba nekriticky prevzal argumentáciu žalovaného. Geometrickým plánom predloženým žalovaným, je pozemok deliteľný na tri časti tak, aby sa predišlo zákonnému zákazu drobenia pozemkov, avšak tento návrh a spôsob rozdelenia nezohľadňuje podstatné špecifiká vzniknutých samostatných rozdelených pozemkov, ktoré uviedol Ing. Bátory v odbornom stanovisku. 1. zásah pozemku pod miestnu

komunikáciu, 2. zásah plochy pozemku pod koryto miestneho toku a okolitej zelene, 3. umiestnenie pozemku na hranici s intravilánom obce, 4. rôznorodá orientácia a sklon terénu pozemku. Súdu prvej inštancie vytyka, že sa týmito dôvodmi nedeliteľnosti pozemku, ktoré uviedol znalec, nezaoberal a neuviedol, z akých dôvodov tento podstatný dôkaz pre rozhodnutie vo veci samej nevzal do úvahy. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto považuje žalobca za arbitrárne a neodôvodnené.

2.2. Navrhuje žalobe žalobcu vyhovieť, resp. zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. Zástupca žalovaných vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že Ing. Bátory je znalcom v odbore stavebníctvo a nie je oprávnený zameriavať, vytyčovať hranice, ani vyhotovovať geometrické plány vo vzťahu k poľnohospodárskym pozemkom umiestneným mimo zastavaného územia obce a tým posudzovať deliteľnosť týchto pozemkov. SPF predložil geometrický plán na rozdelenie sporom dotknutého pozemku, ktorý je vypracovaný odborne spôsobilou osobou, oprávnenou vykonávať geodetické a kartografické práce, je autorizačne overený autorizovaným geodetom a kartografom, úradne overený príslušným úradom a preto je možné na jeho podklade realizovať reálnu deľbu. Dodal, že predmetný pozemok je nezastavaný, má pomerene značnú výmeru, atraktívny tvar, ako aj rozmery a je takmer po celej dĺžke prístupný z miestnej komunikácie. Vzhľadom k týmto skutočnostiam tvrdenia žalobcu o nemožnosti rozdelenia pozemku považuje za nepreukázané a nemožno na ne prihliadať. Navyše žalobca nie je obchodnou spoločnosťou, ktorá by sa zaoberala poľnohospodárskou činnosťou.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaných uviedol, že aj keď podľa geometrického plánu je možné pozemok rozdeliť na tri časti, návrh rozdelenia nereflektuje zásadné špecifiká jednotlivých novovzniknutých pozemkov. Špecifiká sú uvedené v stanovisku Ing. Bátoryho. Súd prvej inštancie nedostatočne zhodnotil všetky relevantné kritériá a argumenty predložené žalobcom. Žalobca namietal, že nebude znášať náklady spojené s rozdelením pozemku, poukazoval na odborné stanovisko Ing. Bátoryho, ako aj na skutočnosť, že pozemok je v súčasnosti ako celok využívaný Poľnohospodárskym družstvom Cabaj – Čápor na poľnohospodárske účely. V prípade rozdelenia pozemku na tri samostatné časti by však toto využitie bolo výrazne obmedzené, čím by došlo narušeniu jeho doterajšej funkcie a hospodárskej hodnoty.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spíňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Dôvodil tým, že so žalovanými, ktorí sú neznámi, sú zapísaní ako podieloví spoluvlastníci k nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v katastrálnom území F., obec: F. G., okres: Nitra zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX, vedenom Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor a to parcela registra „E“ evidovaná na mape určeného operátu, parcelné číslo: 1685/72 o výmere 35063 m², druh pôdy: orná pôda. Žalobca navrhoval, aby súd zrušil podielové spoluvlastníctvo a toto zároveň vyporiadal tak, že do výlučného vlastníctva žalobcu prikáže spoluvlastnícky podiel žalovaného v prvom a v druhom rade tak, že žalobca sa stane výlučným vlastníkom v spoluvlastníckom podiele 1/1. Zároveň uloží žalobcovi povinnosť vyplatiť žalovaným v prvom a v druhom rade, zastúpených Slovenským pozemkovým fondom, hodnotu ich spoluvlastníckeho podielu, celkom v sume 7 100 eur. Žalobca predložil súdu prvej inštancie odborné stanovisko Ing. Bátoryho, ktorý konštatoval, že predmetnú nehnuteľnosť nie je možné reálne rozdeliť na dve samostatné, zhodné alebo obdobné pozemky, nakoľko rozdelením by dozaista došlo k vzniku hodnotovo, charakterovo a využiteľnostne rozdielných pozemkov. Dôvodil tiež, že rozdelenie pozemku s ohľadom na zásah časti pozemku pod miestnu komunikáciu na dva rovnaké pozemky nie je možné, nakoľko pozemok nezasahuje pod miestnu komunikáciu v celej jeho dĺžke a teda nie je reálne možné rozdelenie pozemku na dve časti.

6.1. Zástupca žalovaných, Slovenský pozemkový fond súhlasil so zrušením podielového spoluvlastníctva, avšak nesúhlasil s prikázaním podielu žalovaných do výlučného vlastníctva žalobcu.

Predložil v konaní geometrický plán, z ktorého vyplýva, že predmetná nehnuteľnosť je reálne deliteľná a navrhuje, aby súd prvej inštancie vyporiadal podielové spoluvlastníctvo strán sporu v zmysle tohto geometrického plánu.

6.2. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k predmetnej nehnuteľnosti, vyporiadal podielové spoluvlastníctvo v zmysle predloženého geometrického plánu predloženého zástupcom žalovaných. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že predmetná nehnuteľnosť nie je reálne deliteľná a s poukazom na zákonné ustanovenie § 142 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje záväzné poradie vyporiadania podielového spoluvlastníctva, rozdelil predmetnú nehnuteľnosť v zmysle predloženého geometrického plánu. K predloženému odbornému stanovisku Ing. Bátorého konštatoval, že znalec nemá oprávnenie vyjadrovať sa k všeobecnej hodnote poľnohospodárskej pôdy mimo zastavaného územia obce, ako aj k možnosti reálnej deliteľnosti nehnuteľnosti.

6.3. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalobca, ktorý ho v zákonnej lehote napadol odvolaním. Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvej inštancie o najvhodnejšom spôsobe vyporiadania predmetného spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, jeho reálnym rozdelením. Namietal, že tento návrh a spôsob rozdelenia pozemku nezohľadňuje podstatné špecifiká vzniknutých samostatných a rozdelených pozemkov, ktoré uviedol vo svojom stanovisku Ing. Bátorého. Predmetné stanovisko súd prvej inštancie nevzal do úvahy. Ďalej namieta, že nie je ochotný podieľať sa na nákladoch súvisiacich s rozdelením nehnuteľnosti.

6.4. Zástupca žalovaných, Slovenský pozemkový fond, k odvolaniu žalobcu v písomnom vyjadrení iba poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že predmetný pozemok je reálne deliteľný, ku ktorej skutočnosti predložil geometrický plán vypracovaný odborne spôsobilou osobou, pričom bol zohľadnený aj čiastočný zásah pozemku pod existujúcu miestnu komunikáciu tak, že tieto časti zostali v podielovom spoluvlastníctve strán sporu.

7. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, odvolania žalobcu, súc viazaný dôvodmi podaného odvolania, dospel k záveru, že v danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie podľa § 220 CSP rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

8.1. Odvolací súd iba poznamenáva, že je potrebné mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak preto následne odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

9. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd, stotožniac sa tak s výrokom napadnutého rozsudku, ako aj jeho dostatočným a podrobným odôvodnením, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, iba na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia dodáva, že v predmetnej veci nebolo spornou skutočnosťou spoluvlastnícke právo strán sporu k predmetnej nehnuteľnosti, ktorou je orná pôda, ako aj jeho návrh na zrušenie tohto spoluvlastníctva. Spornou zostal spôsob vyporiadania spoluvlastníctva, pričom žalobca navrhoval prikázanie nehnuteľnosti do jeho výlučného vlastníctva za úhradu hodnoty spoluvlastníckych podielov žalovaných v prvom a v druhom rade v sume 7 100 eur. Zástupca žalovaných, Slovenský pozemkový fond, nesúhlasil s týmto spôsobom vyporiadania a v konaní predložil geometrický plán reálneho rozdelenia nehnuteľnosti zohľadňujúci veľkosť spoluvlastníckych podielov. Súd prvej inštancie akceptoval predmetný geometrický plán reálneho rozdelenia nehnuteľnosti a v zmysle tohto geometrického plánu nehnuteľnosť aj rozdelil. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia dodáva nasledovné:

10.1. Zrušenie podielového spoluvlastníctva prichádza do úvahy v prípade, ak podieloví spoluvlastníci nedosiahnu dohodu o zrušení podielového spoluvlastníctva. Ak teda súd zruší podielové spoluvlastníctvo, je povinný spoluvlastníctvo aj vyporiadať. Z jazykového vyjadrenia ustanovenia § 142 Občianskeho zákonníka vyplýva, že súd nemôže rozhodnúť o spôsobe vyporiadania svojvoľne, ale je viazaný nasledovným záväzným poradím: 1. rozdelenie vecí, 2. prikázanie veci jednému alebo viacerým spoluvlastníkom za primeranú náhradu, 3. nariadenie predaja veci a rozdelenie výťažku. Súd musí prihliadnuť na veľkosť spoluvlastníckych podielov, a tiež na účelné využitie veci. Rozdelenie vecí je prvým a prednostným spôsobom vyporiadania zrušeného spoluvlastníctva a preto súd musí v prvom rade skúmať, či je vec možné reálne rozdeliť. Vec musí byť deliteľná nielen z faktického, ale aj z právneho hľadiska. Jedným z významných faktorov pri posudzovaní reálnej deliteľnosti veci je faktor finančnej nákladnosti. Tento faktor je nutné posudzovať z dvoch hľadísk. Prvým z nich je nákladnosť prác nevyhnutných pre reálne rozdelenie veci (objektívne hľadisko), druhým je ochota spoluvlastníkov sa finančne podieľať na prácach potrebných na rozdelenie veci. O reálnom rozdelení nemožno uvažovať vtedy, ak by rozdelenie veci malo za následok, že rozdelená vec už nemôže slúžiť účelu, na ktorý je určená. Pri posudzovaní reálnej deliteľnosti pozemku je ďalej nutné brať do úvahy nielen územnoplánovaciu dokumentáciu, ale i prístup ku komunikáciám a účelnosť technického spôsobu navrhovaného riešenia rozdelenia pozemku. Cieľom je dosiahnuť stav, keď by aj po rozdelení pozemku mohli bývalí spoluvlastníci dobre užívať jednotlivé pozemky. Najčastejšie sú na reálnu deľbu vhodné nezastavané pozemky. Prekážkou reálneho rozdelenia pozemku nie je skutočnosť, že po rozdelení možno jednotlivé pozemky užívať len s určitými obmedzeniami. Výsledkom delenia nemusí byť optimálne riešenie a skutočnosť, že pri budúcom užívaní pozemkov treba predpokladať s určitými faktickými obmedzeniami, nie je významná.

10.2. Pri autoritatívnom rozhodovaní súdu o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je potrebné mať na zreteli hlavne jeho výsledok, tak, aby zodpovedal hmotnému právu, za čo nesie zodpovednosť predovšetkým súd, pretože určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami sporu vyplýva z právneho predpisu a súd má v tomto smere diskrečnú právomoc rozhodnúť podľa vlastnej úvahy, nakoľko nie je viazaný návrhom, avšak v zmysle a v súlade s relevantnou právnou úpravou (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 204/2023). Súd prvej inštancie v zmysle tohto záveru aj postupoval, nakoľko v danej veci rozhodoval v zmysle ustanovenia § 142 Občianskeho zákonníka, ktorý taxatívne upravuje postup pri zrušení podielového spoluvlastníctva, pričom prednosť pred ostatnými spôsobmi vyporiadania má prvý spôsobom, a to reálna deľba nehnuteľnosti. Pri uplatnení prvého spôsobu vyporiadania spoločnej veci, jej reálneho rozdelenia, súd prihliada na veľkosť spoluvlastníckych podielov i na účelné využitie veci vzniknutej rozdelením. Prihliadnutie na veľkosť podielov neznamena, že v každom prípade súd bude rozdelenie veci podriaďovať aritmetickému vyjadreniu veľkosti podielov, ale ich účelnému využitiu. To znamená, že konečné rozdelenie z hľadiska účelu užívania nemusí vyjadrovať absolútnu mieru veľkosti spoluvlastníckeho podielu a do úvahy preto prichádza i kombinovaný spôsob vyporiadania. Pritom súd dbá, aby rozdelením nevznikli nefunkčné veci alebo aby pomer rozdelených vecí svojou veľkosťou nebol vo výraznom nepomere k veľkosti pôvodných podielov. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam platí, že ich rozdelenie nie je dobre možné, ak by ani po adaptácii nemohli vzniknúť rozdelením samostatné veci alebo ich časti vzniknuté rozdelením by z hľadiska povahy a funkčného využitia nemohli slúžiť jednotlivým vlastníkom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/27/2020).

10.3. S poukazom na vyššie uvedené závery vyšších súdnych autorít, odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie v danej veci správne rozhodol, keď predmetnú nehnuteľnosť reálne rozdelil. Predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva bola nehnuteľnosť, ktorou je orná pôda. V zmysle predloženého geometrického plánu je predmetná nehnuteľnosť reálne deliteľná zohľadniac pritom tak veľkosť spoluvlastníckych podielov, ako aj funkčné využitie. Žalobca

potvrdil v konaní, že predmetná nehnuteľnosť, orná pôda, je využívaná na poľnohospodárske účely poľnohospodárskym družstvom, ktorý ju má v nájme. Tým, že je nehnuteľnosť reálne rozdelená zohľadňujúc veľkosť spoluvlastníckych podielov, nestratí funkčné využitie, nakoľko je i naďalej možné túto nehnuteľnosť využívať na poľnohospodárske účely. Aplikujúc vyššie uvedené závery súdnych autorít, ako aj taxatívne určený spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva uvedený v ustanovení § 142 Občianskeho zákonníka, odvolací súd sa s v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o reálnom rozdelení predmetnej nehnuteľnosti. Dodáva iba, že v prípade, ak je vec reálne deliteľná, nie je možné pristúpiť k inému spôsobu vyporiadania nehnuteľnosti za situácie, že rozdelenie veci zohľadňuje tak spoluvlastnícke podiely, ako aj účelné využitie za zachovania funkčného využitia nehnuteľnosti. Tieto podmienky boli v danom prípade splnené, preto odvolací súd nevidel dôvod na iný spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva, ako reálne rozdelenie veci.

11. Žalobca už v priebehu konania na súde prvej inštancie navrhoval, aby súd vyporiadal predmetnú nehnuteľnosť tak, že ju prikáže do výlučného vlastníctva žalobcu za súčasného uloženia povinnosti vyplatiť zástupcovi žalovaných hodnotu nehnuteľnosti, určenú znalcom, v sume 7 100 eur. Odvolával sa pritom na závery odborného stanoviska Ing. Petra Bátorého, ktorý je zapísaný v zozname znalcov ako znalec z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a odhad hodnoty nehnuteľností. V tomto odbornom stanovisku Ing. Bátorý uviedol, že predmetná nehnuteľnosť (orná pôda) nie je reálne deliteľná, nakoľko ju nie je možné rozdeliť na dve samostatné, zhodné alebo obdobné pozemky, nakoľko rozdelením pozemku na dve alebo viacero častí by dozaista došlo k vzniku hodnotovo, charakterovo a využiteľnostne rozdielnych pozemkov. Ďalej dôvodil, že rozdelenie pozemku s ohľadom na zásah časti pozemku pod miestnu komunikáciu na dva rovnaké pozemky nie je možné, nakoľko pozemok nezasahuje pod miestnu komunikáciu v celej jeho dĺžke a teda nie je reálne možné rozdelenie pozemku na dve časti, pričom, každá z týchto častí by rovnakým dielom zasahovala pod stavbu miestnej komunikácie. Ďalej dôvodil, že zásah plochy pozemku pod koryto miestneho toku a okolitej zelene – západná časť riešeného pozemku zasahuje ku korytu miestneho toku a príľahlej zelene, pričom táto časť nie je využívaná na žiadny ani poľnohospodársky účel, tzn. že hodnota tejto časti pozemku je neporovnateľne nižšia, ako hodnota zvyšnej časti pozemku. Nakoľko zásah pozemku ku korytu vodného toku nie je totožný po celej šírke alebo dĺžke pozemku, nie je reálne možné rozdelenie pozemku na dve časti, pričom každá z týchto častí by rovnakým dielom zasahovala pod koryto miestneho toku.

12. Touto námietkou sa zaoberal už súd prvej inštancie, pričom v prvom rade konštatoval, že znalec Ing. Bátorý nemá oprávnenie vyjadrovať sa k možnosti reálnej deliteľnosti nehnuteľnosti. Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie správnosti aj v tejto časti napadnutého rozsudku iba dodáva, že otázka, či pozemky sú reálne deliteľné, je odbornou otázkou, preto by súd nemal v tejto veci odmietnuť vykonanie dokazovania odborným vyjadrením (napr. vo forme geometrického plánu) alebo znaleckým posudkom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/189/2021). Ak sa teda znalec z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností vyjadroval v odbornom stanovisku k tomu, že predmetná nehnuteľnosť nie je reálne deliteľná z dôvodu, že ju nie je možné rozdeliť na dve samostatné, zhodné pozemky, nakoľko by došlo k vzniku hodnotovo, charakterovo a využiteľnostne rozdielnych pozemkov a na druhej strane zástupca žalovaných predložil geometrický plán, z ktorého vyplýva reálne rozdelenie predmetnej nehnuteľnosti prihliadajúc na veľkosť spoluvlastníckych podielov, je iba samozrejmé, že súd prvej inštancie sa priklonil a za správny považoval geometrický plán, na základe ktorého potom nehnuteľnosť reálne rozdelil. Spracovateľ geometrického plánu sa vysporiadal aj so zásahom pod miestnu komunikáciu, či koryto miestneho toku tak, že navrhol tieto časti do spoločného podielového spoluvlastníctva strán sporu. Z tohto dôvodu aj odvolací súd považuje rozdelenie nehnuteľnosti podľa predloženého geometrického plánu za správne, pričom zdôrazňuje, že k žiadnemu znehodnoteniu charakteru a využiteľnosti nových pozemkov nedôjde, nakoľko stále ide iba o rozdelenie jednej veľkej parcely na tri menšie parcely, ktoré sú aj naďalej poľnohospodársky využiteľné bez väčšieho zásahu, či väčších nákladov. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje taktiež za jediné správne a zákonné vyporiadanie podielového spoluvlastníctva strán sporu k predmetnému pozemku reálne rozdelenie nehnuteľnosti podľa geometrického plánu, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť napadnutého rozsudku.

13. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

13.1. Odvolateľ v podanom odvolaní namietá, že súd nesprávnym procesným postupom, znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

13.1.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestávajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

13.2. Odvolateľ tento odvolací dôvod presne nešpecifikoval, v čom vidí nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie. V odôvodnení odvolania uvádza, že nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie v tom smere, že reálne rozdelenie je jediným najvhodnejším spôsobom na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Vytyka súdu prvej inštancie tiež, že nevzal do úvahy závery odborného stanoviska Ing. Batoryho a iba nekriticky prevzal tvrdenia zástupcu žalovaných. Napokon vytyka súdu prvej inštancie arbitrárnosť napadnutého rozsudku a jeho nedostatočné odôvodnenie.

13.2.1. K námietke odvolateľa, v ktorej nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie o správnom vyporiadaní podielového spoluvlastníctva reálnym rozdelením veci sa vyjadril tak súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ako aj odvolací súd v tomto rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu preto námietku odvolateľa vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú. V tejto námietke nie je možné vzhľadnúť odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie. Žalobca žiadnym spôsobom nekonkretizoval, v čom nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočíval.

13.3. Žalobca v podanom odvolaní namietá najmä nedostatočne zistený skutkový stav a následne vyvodenie nesprávnych záverov z takto zisteného skutkového stavu. Jeho námietky je možné subsumovať pod odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

13.3.1. Odvolací dôvod uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva v hodnotení dokazovania. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov je súd viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (I. ÚS 114/2008). Vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Jednotlivý dôkaz hodnotí z hľadiska jeho dôležitosti, relevancii vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam vykonaných dôkazov

súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

13.3.2. V danom prípade po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že odvolateľom spochybnená hodnotiaci úvaha (resp. jej výsledok), súdu prvej inštancie zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. V posudzovanej veci z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmy jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého je reálne rozdelenie predmetného pozemku jediným možným, zákonným a najvhodnejším spôsobom vyporiadania tohto podielového spoluvlastníctva. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol okolnosti, ktoré vzal za preukázané a z ktorých vychádzal, je z neho zrejmé, že dôkazy hodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. Podľa názoru odvolacieho súdu spôsob, akým súd prvej inštancie dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, podľa názoru odvolacieho súdu procesný postup súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku.

13.4. Odvolateľ v podanom odvolaní dôvodí tiež odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13.4.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

13.4.2. Žalovaný v podanom odvolaní nekonkretizoval tento odvolací dôvod, neuviedol ktoré právne predpisy súd prvej inštancie nesprávne aplikoval. Keďže tento odvolací dôvod odvolateľ nešpecifikoval, odvolací súd nevie k tomuto odvolaciemu dôvodu zaujať konkrétne stanovisko.

13.5. Odvolateľ v podanom odvolaní namieta arbitrárnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

13.5.1. Arbitrárnosť môže mať v rozhodnutiach súdov rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020). Všeobecné súdy v sporovom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnoú ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá a účinná ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (porovnaj čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP). Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci H. D. proti I., rozsudok z 21. októbra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, D. J. proti I., rozsudok z 9. decembra 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok z 19. apríla 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (I. ÚS 226/03 z 12. mája 2004, III. ÚS 209/04 z 23. júna 2004, III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 z 23. augusta 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku,

súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

13.5.2. Vzhľadom na to, že odvolateľ v podanom odvolaní nešpecifikoval v čom vidí arbitrárnosť, resp. svojvoľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd na túto všeobecnú námietku iba dodáva, že v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie nevzhladol svojvoľu, či arbitrárnosť, neodôvodnenosť rozhodnutia. Námietku odvolateľa preto vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

13.6. Odvolateľ ďalej namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v dôsledku nedostatočného odôvodnenia a nevyporiadania sa s argumentáciou žalobcu. Odvolací súd, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie nezaťažil konanie vadou konania, namietanou žalobcom, spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

13.6.1. Žalobca v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, dôvodiac jeho nedostatočným odôvodnením, v čom vidí procesnú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolací súd poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

13.6.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).“

13.6.3. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti konať pred súdom v ustanovení § 365 ods.1 písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalobcom namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku podrobne zaoberal a vyhodnotil možnosti vyporiadania podielového spoluvlastníctva strán sporu, pričom na najvhodnejšiu a najreálnejšiu vyhodnotil reálne rozdelenie predmetného pozemku, prihliadajúc na veľkosť spoluvlastníckych podielov, ako aj účelné a najvhodnejšie využitie pozemkov. Námietku žalobcu, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného odňatia možnosti strane sporu konať pred súdom, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

13.7. Odvolateľ napokon dôvodí, že súd prvej inštancie vydaným uznesením (malo byť rozsudkom) odoprel žalobcovi spravodlivosť.

13.7.1. Opätovne žalobca tento odvolací dôvod nekonkretizoval, neuviedol v čom vidí odopretie spravodlivosti jeho osobe.

13.7.2. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej

inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

13.7.3. K tejto námietke odvolací súd iba dodáva, že nemôže sa považovať za odopretie spravodlivosti strane sporu skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nestotožnil a neprijal dôvody a závery strany sporu, ktorej nebolo vyhovené. Odvolací súd po preskúmaní konania na súde prvej inštancie, napadnutého rozsudku musí konštatovať, že podmienky, pre ktoré by bolo možné konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces v tomto danom prípade splnené neboli. Námietku odvolateľa preto vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

13.8. Z týchto dôvodov odvolací súd námietky odvolateľa vyhodnotil ako účelové a nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným v prvom a v druhom rade, zastúpených Slovenským pozemkovým fondom priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške voči žalobcovi, o výške ktorých rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

15. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).